

Basoko dontzeila

Aspaldi, Nemkova izeneko baso magiko eta sorgindu batean, neska misteriotsu eta gozo bat bizi zen. Baso hau ez zen besteak bezalakoa, sekretuz eta magiaz beteta zegoelako. Zuhaitzak hain altuak ziren, non zerua ukitzen zutela ziruditen, eta hostoek ortzadarraren kolore guztiekin distiratzen zuten eguzki-argia argitzen zuenean. Nemkovan bakarrik aurkitzen ziren loreak zeuden: batzuk petalo urreztatuak zituzten, euria egiten zuenean ixten zirenak, eta beste batzuk haizeak jotzen zuenean leunki abesten zutenak.

Basoko neskak ile luzea zuen, eguzki-argia bezain urreztatua, eta hosto eta loreekin egindako soineko bat zeraman, urtaroekin kolorez aldatzen zena. Basoko izaki guztiek oso maite zuten, urtxintxetatik hasi eta oreinetaraino, guztiak maitasunez eta samurtasunez zaintzen zituelako. Goizero, basoan zehar paseatzera joaten zen, zuhaitzak eta landareak leunki ukituz, eta nora joan, dena biziago eta ederragoa zirudien. Txoriek kantu alaiak abesten zituzten hura ikusten zutenean, eta loreak irekitzen ziren agurtzeko.

Neskak dohain berezi bat ere bazuen: animaliekin hitz egin zezakeen. Askotan biltzen zen untxiekin, hontzekin eta urtxintxekin haien istorioak eta arazoak entzuteko. Beti laguntzen zien, habia eraikitzeko

leku berri bat aurkituz edo min hartutako animalia txikiren bat sendatuz. Esker onez, animaliek opari txikiak ekartzen zizkioten, hala nola lore basatiak edo baia gozoak.

Uda batean, eguzkia sartzen hasi zenean eta zerua laranja eta arrosa kolorez beteta zegoenean, zaldun ausart eta jakin-min handiko bat sartu zen Nemkova basoan. Neska magiko horren berri izan zuen eta ezagutu nahi zuen. Ibili eta ibili egin zen, azkenean zuhaitzen artean argi izpi bat ikusi zuen arte. Hurbildu ahala, neska erreka baten ondoan eserita ikusi zuen, hostoekin egindako orrazi batekin ilea orrazten. Zalduna harrituta geratu zen, inoiz ez baitzuen hain pertsona ederrik edo hain leku baketsurik ikusi.

“Basoko neska”, esan zuen ahots leunez, “benetan izaki guztien artean ederrena eta jatorrena zara. Nire gaztelura etortzea gustatuko litzaidake. Han nahi duzun guztia izango duzu: janari goxoa, zetazko arropak eta urrezko argiz betetako gela handi bat”.

Neskak irribarre samur bat egin eta esan zuen: “Eskertzen dizut zure eskaintza, zaldun, baina nire etxea baso hau da. Hemen daukat behar dudan guztia. Zuhaitzak nire lagunak dira, animaliak nire familia eta loreak nire zoriona. Basoak behar nau nik behar duen bezainbeste”.

Zalduna harrituta geratu zen, baina ulertu zuen neskak ezin zuela alde egin. Neskak nola zutitu eta basoan zehar ibiltzen hasi zen ikusi zuen, eta zapaldu zuen tokian, lore txikiak hazten zitzaizkion oinen azpian. Harrituta jarraitu zion pixka bat gehiago, eta ikusi zuen nola hitz egiten zuen animaliekin, nola jolasten zuen urtxintxekin eta nola dantzatzen zuen haizearen soinuarekin hostoen artean. Ikusi zuen bere poza naturarekin egotea zela, inguruko izaki guztiak zoriontsu eginez.

Azkenik, zaldunak errespetuz agur esan eta bere gaztelura itzuli zen, gau magiko haren oroitzapena berarekin eramanez. Nemkova basoaren edertasunaren eta neskaren adeitasunaren berri eman zien guztiei. Ordutik, inguruko herriko jendeak beti jakin zuen, nahiz eta ezin izan ikusi, neska han zegoela, natura zaintzen eta babesten.

Eta horrela, Nemkova basoko dontzeilak zuhaitz eta loreen artean bizitzen jarraitu zuen, zainduz eta magia bizirik mantenduz. Gauero, arretaz entzuten baduzu, bere abestia hostoen artean haize leun bat bezain leuna entzun dezakezu, eta basoan galtzen bazara, jarraitu bere urratsen azpian hazten diren lore txikien argiari. Dontzeilak beti gidatuko zaitu etxera, bere adeitasuna eta magia beti baitaude laguntzeko prest. Eta horrela, basoko magia bizirik mantendu zen.